

II./2026

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

4. april

UNIVERZA SPREMINJA SRCA Malembe Tatasi Fils, Demokratična republika Kongo

Eden od posebnih misijonskih projektov tega četrtletja je šola za medicinske sestre na Adventistični univerzi Lukanga v Luberu v Demokratični republiki Kongo. Predsednik univerze, dr. Malembe Tatasi Fils, je povedal tri zgodbe o ljudeh, ki se jim je življenje spremenilo zaradi univerze.

Resen spopad

Mlada ženska, ki prihaja iz velike nekrščanske svetovne religije, se je na priporočilo svojega očeta vpisala na Adventistično univerzo Lukanga.

Oče ji je rekel, da je izbral to univerzo, ker je preučil številne krščanske veroizpovedi in meni, da adventisti najbolj živijo svojo vero. Dodal je: »Čeprav boš obiskovala adventistično ustanovo, te ne pošiljam tja, da bi postala adventistka.«

Ženska je na univerzo prišla z zanimanjem za nauk Krščanske adventistične cerkve. Ko je univerza organizirala teden duhovne osveščenosti, so jo pridige ganile in odločila se je, da se pridruži cerkvi. Leta 2024 se je krstila brez vednosti svojega očeta.

»Svoji družini še ni povedala, da se je krstila,« pravi dr. Malembe. »Pričakuje resen spor z očetom in prosi za molitve.«

Nosečnica

Nosečnica je prišla na pregled v kliniko z 52 posteljami, ki je povezana z univerzo. V kliniki je po pregledu z ultrazvokom izvedela, da bo rodila dvojčka. Bila je zelo presenečena. Njen mož jo je zapustil, zdaj pa bo morala sama vzgajati ne enega, temveč dva otroka.

Klinika je za paciente, zaposlene in druge člane skupnosti prirejala jutranja bogoslužja. Vsako bogoslužje je vodil študent z univerze, po bogoslužju pa je klinika udeležencem razdelila svež kruh.

Nosečnica je uživala v jutranjih srečanjih. Ko so študenti za kliniko pripravili posebna dvotedenska evangelizacijska srečanja, je prišla na vsako. Božja beseda jo je ganila in se je krstila.

Nato je rodila dvojčka. Ko je njen mož izvedel, da je oče dvojčkov, je prišel iskat svojo ženo. Bil je presenečen, da to ni bila več ženska, ki jo je zapustil. Namesto ženske, ki je rada pila in bila nezvesta, je našel trezno mater, ki je z vsem srcem ljubila Boga.

Dr. Malembeju je rekel: »Zelo sem presenečen nad tako veliko spremembo pri ženi. Želim slediti vašim naukom.«

Zdaj obiskuje adventistično cerkev skupaj z ženo in sedemmesečnima dvojčkoma. Dr. Malembe in drugi molijo, da bo tako kot njegova soproga tudi on svoje srce izročil Jezusu.

Obsedeni študent

Na univerzo je prispel mladenič z močno željo, da bi študiral teologijo in postal pastor. V srednji šoli se je pridružil adventistični cerkvi, vendar je njegova družina ostro nasprotovala njegovim načrtom. Želeli so, da postane vrač. Nihče mu ni hotel pomagati pri plačilu šolnine. Bil je prepuščen samemu sebi.

Mladeniča so na univerzi zaposlili kot varnostnika in dve leti je delal, da bi zaslužil dovolj denarja za začetek študija.

Toda kmalu za tem, ko je začel študirati, je zbolel. Imel je slab spomin in pogosto je taval po kampusu, ne da bi vedel, kam gre. Obupoval je in razmišljal, da bi opustil študij.

Njegova družina je trdila, da je obseden z duhom. »To je zato, ker moraš postati zdravnik, ne pastor,« so rekli.

Zdravniki na univerzitetni kliniki so ga pregledali in rekli, da ne najdejo ničesar, kar bi se dalo zdraviti z zdravili.

»To je duhovna zadeva,« so rekli. »Vsi na teološkem oddelku morajo moliti zanj.«

Tako se je 27 učiteljev in študentov teološkega oddelka zbralo na posebnem molitvenem srečanju.

Študent je ozdravel in pamet se mu je zbistrila. Uspelo mu je diplomirati, zdaj pa čaka na klic, da bo služil kot pastor v cerkvi.

»Je dober govorec in upamo ter verjamemo, da bo opravil veliko delo za cerkev,« pravi dr. Malembe.

V tem četrletju lahko pomagate Adventistični univerzi v Lukangi doseči več ljudi za Jezusa. Trenutno študenti zdravstvene nege za svoje raziskave uporabljajo tesen laboratorij univerzitetne klinike. Dar trinajste sobote bo pomagal zgraditi stavbo z večjimi laboratoriji za pet študijskih področij šole za medicinske sestre: splošno zdravstveno nego, babištvo, slikovno diagnostiko, laboratorijske tehnike in pediatrijo.

11. april

DVAKRAT KUPLJENA ZEMLJA Demokratska republika Kongo

Bil je temen dan za adventistično univerzo v Afriki. 18. marca 2001 so oboroženi borci vdrli na kampus Adventistične univerze Lukanga v Luberu v Demokratični republiki Kongo. To so bili pripadniki milice Mai-Mai, ki jo vodijo vojskovodje, vaški poglavarji in tradicionalni plemenski starešine, ki so zavzeli del države.

Ime Mai-Mai izhaja iz svahilijske besede za vodo, *maji*. Člani milice so se poškopili z vodo, da bi se zaščitili pred krogli.

Bojevniki Mai-Mai so napadli zaposlene in študente na Adventistični univerzi Lukanga. Ugrabili so tri študente in jih odpeljali na hrib Nyarusunzu, kjer so čakali drugi bojevniki. Študente so zasliševali in trdili, da univerza nezakonito zaseda njihovo zemljo.

Čeprav je bila univerza ustanovljena šele pred tremi leti, leta 1999, je bila adventistična cerkev lastnica zemljišča že desetletja.

Zairska unija je leta 1965 na tem zemljišču ustanovila ustanovo z imenom Institut Adventiste de Lukanga, študenti in študentke pa so tam študirali zadnjih 36 let.

Med zasliševanji je eden od borcev Mai-Mai grozil, da bo tri študente ustrelil. Nato je med borci izbruhnila vroča razprava in nastal je kaos. Sredi zmede je začelo močno deževati. Borci Mai-Mai, znani po prepričanju, da jih kapljice vode ščitijo pred krogli, niso imeli nobene želje stati v nalivu in so se razbežali.

Trije študenti so ušli. Še danes mnogi pripisujejo Bogu zasluge za dež, ki je rešil življenje teh študentov.

A zgodba se tu ne konča. Dogodki 18. marca in zahtevki glede zemlje so spodbudili družine nekdanjih veleposestnikov, da so začele trditi, da adventistična univerza nezakonito zaseda njihovo zemljo.

Sredi vse glasnejših protestov je univerza sprejela ukrepe za pomiritev razmer. Maja 2001, dva meseca po incidentu na hribu, se je Krščanska adventistična cerkev strinjala, da družinam znova plača za zemljišče.

Dogovor, ki je vzpostavil mir, je pomenil, da je cerkev dvakrat plačala isto posest. Lahko bi rekli, da je zemljišče dvakrat njeno. Tudi Bog lahko reče, da mu ljudje dvakrat pripadamo. On nas je ustvaril in odrešil. V Prvem pismu Korinčanom 6,20 piše: »Saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato povečujte Boga v svojem telesu.«

Tako kot lahko univerza reče za zemljišče: »Dvakrat si moje,« lahko Bog reče nam: »Dvakrat ste moji.«

Postanite del zgodbe Adventistične univerze v Lukangi, tako da prispevate dar trinajste sobote v tem četrletju. Trenutno študenti šole za zdravstveno nego uporabljajo majhen laboratorij univerzitetne klinike za svoje raziskave. Z darom v tem četrletju bomo pomagali zgraditi stavbo za šolo za zdravstveno nego, v kateri bodo večji laboratoriji za pet študijskih področij: splošno zdravstveno nego, babištvo, slikovno diagnostiko, laboratorijske tehnike in pediatrijo.

18. april

ISKANJE ČISTE RESNICE

Safi, Demokratična republika Kongo

Safijino ime v svahilijskem jeziku pomeni »čista«. Tako kot njeno ime, je Safi rada imela čiste misli, govorila čiste besede in tudi njena dejanja so bila čista. Še posebej rada je pela čiste pesmi.

Safi je izredno rada pela Gospodu v različnih cerkvah po Kinšasi, prestolnici Demokratične republike Kongo. A nekaj ni bilo v redu. Ko je opazovala vsesplošno zmedo ljudi, ki so kričali v jeziki in molili na ves glas, se je počutila nelagodno. Nekaj je manjkalo. Čutila je, da cerkve, v katerih je častila Boga, niso imele čiste resnice.

Doma je Safi prosila Boga, naj ji pomaga najti pravo cerkev s čisto resnico. Po tem je obiskala še več cerkva in v njih pela, a ni bila zadovoljna.

Nazadnje se je odločila, da ne bo več hodila v cerkve. Ostala bo doma in molila, da ji Bog pokaže svojo pravo cerkev s čisto resnico.

Namesto da bi hodila v cerkev, je Safi doma poslušala pridige na YouTubu in tako naletela na pridigo, ki je govorila o cerkvi ostanka. Pridigar je prepoznal Krščansko adventistično cerkev kot cerkev ostanka in dejal, da je to edina denominacija, ki v celoti spoštuje Božjo besedo.

Safi je bila radovedna in se je vprašala, kako lahko najde to cerkev. Odprla je Facebook in v iskalnik napisala besede »Krščanska adventistična cerkev«. Iskanje jo je pripeljalo do profila neznanca. Navezala je stik z njim in izvedela, da je vernik adventistične cerkve. Dal ji je naslov svoje cerkve in jo povabil, naj pride.

Safi je šla. Všeč ji je bilo, kako so ljudje molili in pridigali. Ni bilo kričanja in kaosa. Vse se je godilo po redu in v miru. Pomislila je: »To je kraj, kjer želim biti.«

Bila je navdušena nad sobotnošolskimi nauki za otroke in najstnike. Želela si je najti cerkev s programi za svoje tri otroke, stare 8, 9 in 10 let.

Tisto soboto so verniki Safi povedali za drugo adventistično cerkev, ki je bližje njenemu domu. Zato je naslednjo soboto odšla tja in izvedela, da se tam začneja 35-dnevni evangelizacijski program.

Udeležila se je vseh srečanj. Imela je občutek, da je program zasnovan prav za njo. Med poslušanjem je pomislila: »Bog, že zdavnaj bi morala priti sem.«

Na koncu srečanj se je Safi krstila in se pridružila adventistični cerkvi. Adventist, s katerim je prvič stopila v stik na Facebooku, je bil zelo vesel.

Danes Safi še vedno rada misli čiste misli, govori čiste besede in ravna na čisti način. Še vedno rada poje čiste pesmi in ob sobotah večkrat prepeva v svoji adventistični cerkvi. Pravi, da je Bog uporabil medije, da jo je pripeljal do svoje čiste resnice.

»Hvala Bogu,« pravi. »Vse to se mi je zgodilo, ker sem uporabljala medije.«

Eden od posebnih misijonskih projektov v tem četrletju je novo medijsko središče, ki bo gostilo Hope Channel, Svetovni adventistični radio, center za evangelizacijo po družbenih medijih in klicni center v francoskem jeziku v Safijinem rodnem mestu Kinšasi v Demokratični republiki Kongo. S tem projektom bo veliko ljudi v Kinšasi, Demokratični republiki Kongo in francosko govorečem svetu povabljenih spoznati čisto Božjo resnico.

25. april

GROZLJIVE ŽIVALI

Dieudonne, Demokratična republika Kongo

Dieudonne iz Demokratične republike Kongo je gorel za Boga.

Njegova naloga je bila pridigati na univerzitetnih kampusih in vabiti študente v svojo cerkev. Vrsto let je dobro opravljal svoje delo.

Ko je bil star 68 let, so se na njegovih vratih nepričakovano pojavili svetopisemski delavci in ga povabili na evangelizacijska srečanja adventistov sedmega dne.

Dieudonne in njegova žena sta se udeležila otvoritvenega večera in bila presenečena, ko sta zagledala ogromen transparent s slikami grdih zveri.

»Vau!« je vzkliknil Dieudonne. »Kaj je to?« Njegova žena je rekla, da je prestrašena in ne želi ostati.

»Te živali so grozljive,« je rekla. »Je to cerkev ali kaj drugega? V naši cerkvi še nikoli nismo videli takšnih stvari, zato dvomim, da ti ljudje oznanjajo evangelij. Morda naju bodo preslepili.«

Ko se je pripravljala na odhod, ji je Dieudonne rekel, da namerava ostati. Zmajala je z glavo in odšla.

Nato se je začelo srečanje. Dieudonne je poslušal in izvedel, da so bile slike vzete iz svetopisemskih knjig Daniela in Razodetja. Pridigal je že mnogo let, a nikoli ni razumel preroštev na način, na katerega so bila predstavljena na tem srečanju.

Naslednji večer se je vrnil in tudi naslednji. Izvedel je mnogo stvari, ki jih še nikoli ni slišal.

Toda njegovo celotno razumevanje Boga se je spremenilo, ko je pridigar prebral Lk 24,1. Vrstica opisuje ženske, ki gredo k Jezusovemu grobu: »Prvi dan tedna so šle žene navsezgodaj h grobu.«

Dieudonne je vedno mislil, da je prvi dan v tednu ponedeljek. Zato je menil, da spoštuje četrto zapoved, ko je v 2. Mojzesovi knjigi 20,8–10 prebral: »Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj! Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela.«

Zdaj je prvič spoznal, da Sveto pismo uči, da je prvi dan tedna nedelja, ne ponedeljek. Odločil se je, da bo od tega dne naprej kot dan počitka praznoval soboto.

Ko je pridigar navzoče pozval h krstu, Dieudonneu ni bilo treba dvakrat reči. Bil je že krščen, a je pomislil: »To je moja priložnost, da se krstim v resnico.« Takoj se je javil.

Vsak večer po srečanjih je Dieudonne ženi povedal svoja spoznanja. Tudi ona je sprejela, da je sedmi dan sobota, in se krstila. Dieudonne je drugim družinskim članom povedal o svojih novih prepričanjih in krstilo se je tudi več njegovih vnukov.

Danes Dieudonne iz Demokratične republike Kongo gori za Boga. Ni več pridigar na univerzitetnih kampusih. Namesto tega mu je nova cerkev pomagala postaviti šotor ob mestnem pločniku, kjer vabi mimoidoče, da se udeležijo proučevanja Svetega pisma. Vabi jih tudi v svojo novo cerkev. V prvih nekaj mesecih njegovega delovanja se je cerkvi pridružilo dvajset ljudi.

»Moja največja radost je, da delujem v skupnosti,« pove Dieudonne. »Vsak dan proučujem Sveto pismo z ljudmi.«

Dieudonneova cerkev je povezana z adventistično kliniko v Kinšasi, ki je nekoč že prejela dar trinajste sobote. Hvala, ker s svojimi molitvami podpirate kliniko in njeno cerkev. V tem četrtletju lahko podprete nov projekt v Kinšasi, in sicer medijsko središče, ki bo gostilo Hope Channel, Svetovni adventistični radio, center za evangelizacijo po družbenih medijih in klicni center v francoskem jeziku.

2. maj

PRIPRAVNIŠTVO, KI JE SPREMEMILO ŽIVLJENJE

Julia, Demokratična republika Kongo

To je bila ponudba, ki je Julia ni mogla zavrniti.

Študentka novinarstva se je pogovarjala s prijateljem, ki ji je omenil, da Svetovni adventistični radio išče pripravnika.

»Če te zanima, imamo prosto mesto pripravnika,« je rekel prijatelj, ki je bil direktor Hope Channel v Demokratični republiki Kongo.

Hope Channel in Svetovni adventistični radio sta v majhnem studiu v glavnem mestu države, Kinšasi.

Julia je zaključevala zadnji letnik magistrskega študija novinarstva in se takoj odzvala na priložnost za nove izkušnje.

Odšla je na razgovor in dobila devetmesečno pripravništvo v tehnični ekipi. Snemala bo programe in pomagala pri vodenju radijske postaje.

Program radijske postaje je Julio presenetil. Ni bila adventistka in o adventistični cerkvi ni vedela veliko.

Svetovni adventistični radio je redno predvajal molitveno oddajo, ki jo je vodil cerkveni voditelj, in Julio so ganile njegove molitve za ljudi. Še posebej jo je ganilo, ko je molil zanjo. Molitve so bile drugačne od vseh, ki jih je doslej slišala. V njeni cerkvi so ljudje med molitvijo vpili. Cerkveni voditelj ji je rekel: »Ni ti treba vpiti, ko moliš. Z Bogom lahko govoriš kot s prijateljem.«

Julia je bila navdušena tudi nad pridigami in glasbo radijske postaje. Nato so jo povabili, naj pomaga voditi jutranji program z naslovom »Vrta žena«. Skupaj z vodjo ženskih služb je intervjuvala druge ženske o tem, kako ostati zvest svetopisemskim načelom v zvezi z modo, poroko in drugimi vidiki življenja.

Ko se je pripravništvo končalo, se je Julia krstila in pridružila adventistični cerkvi. Njen prijatelj, direktor Hope Channela, ki ji je predlagal, naj se prijavi na pripravništvo, je bil navdušen, ko je izvedel za njeno odločitev.

»Bila si moja prijateljica, zdaj pa si postala moja sestra,« je rekel.

Julia je bila srečna! Priprava radijskih programov je spremenila njeno življenje in spoznala je, da je radio učinkovito orodje za širjenje evangelija. Želela je ostati in pomagati oznanjati evangelij.

Čez nekaj mesecev je diplomirala iz novinarstva in na njeno presenečenje ji je bila ponujena služba direktorice radijske postaje.

Julia je bila navdušena in je molila za božansko modrost: »Gospod, pomagaj mi uporabiti talente, ki si mi jih dal, za sestavljanje dobrih programov, ki bodo ljudi pripeljali k tebi.«

Poleg pridig in glasbe radijska postaja danes predvaja tudi programe o izobraževanju, družinskem življenju in okolju, kar je v Demokratični republiki Kongo še posebej zahtevna tema.

Julia se veseli, ko poslušalci pravijo, da so bili blagoslovljeni. »Povratne informacije me spomnijo, da sem se pridružila dobremu delu,« pravi. »To me spodbuja, da nadaljujem.«

Radijska postaja in Hope Channel še naprej delujeta v majhnem studiu v Kinšasi. Julia se veseli selitve v večji studio, kar bo omogočil dar trinajste sobote v tem četrletju. Dar bo uporabljen za izgradnjo medijskega središča, v katerem bodo Svetovni adventistični radio, Hope Channel, center za evangelizacijo po družbenih medijih in klicni center v francoskem jeziku.

»Z medijskim središčem bomo lahko dosegli veliko ljudi,« pravi Julia. »Dosegli bomo lahko vse francosko govoreče države v Afriki.«

9. maj

GLUHOTA KOT BLAGOSLOV

Obiero, Kenija

Obiero ima polne roke dela kot ravnatelj prve kenijske adventistične šole za gluhe otroke. Ni bilo lahko najti otrok, ki bi se vpisali v šolo in živeli v internatu.

V nekaterih kenijskih skupnostih se gluhost napačno razume kot dokaz greha v družini. Morda sta otrokova mama ali dedek storila kaj narobe in je zato Bog otroka kaznoval z gluhostjo. Ljudje ne sprejemajo zamisli, da je izguba sluha lahko posledica genetike, prirojene napake, bolezni ali številnih drugih dejavnikov. Gluhost se razume kot kazen in nekateri starši prizadete otroke skrivajo doma.

Obierova naloga je starše poučiti, da gluhost ni kazen. Svoje življenje vidi kot dokaz tega prepričanja. Kot deček se je naučil, da lahko ljudje izgubijo sluh tudi zaradi nekaterih zdravil.

Obiero se je rodil z normalnim sluhom. Oče je umrl, ko je bil še majhen, slepa mama pa ga je ob sobotah vodila v adventistično cerkev. Ko je bil star 13 let, je zbolel za malarijo.

V bolnišnici so mu dali nujno injekcijo zdravila. Takoj po injekciji je v ušesih začutil ostro bolečino in začel krvaveti. Peljali so ga v drugo bolnišnico, kjer so mu zdravniki povedali, da je zdravilo iz prve bolnišnice prizadelo njegov sluh. Povedali so mu, da bo oglušel.

Fant je dolgo časa ostal v bolnišnici. Videl je druge ljudi z malarijo, ki se niso vrnili domov, toda on je okreval in končno so ga odpustili iz bolnišnice.

Doma je vse slabše slišal. Nekaj časa je še lahko razločil glasne zvoke. Pomagali so mu tudi slušni aparati. A ko je bil star 14 let, je popolnoma oglušel.

Obiero je bil obupan. Rodil se je s sluhom, zdaj pa ni več ničesar slišal. Spraševal se je, ali ga je kaznoval Bog.

V svojem obupu je našel upanje v Svetem pismu. V Jeremiju 29,11 je prebral: »Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje.« Pomislil je: »Morda je gluhost Božji načrt za mojo blaginjo. Morda bom lahko kot gluhi pomagal drugim.«

Danes je prepričan, da je bila izguba sluha del Božjega načrta, da blagoslovi njega in druge. Zaključil je izobraževanje in postal učitelj na adventistični šoli za gluhe otroke Mwata. Potem je postal ravnatelj šole.

Šola ima 73 otrok, starih od 4 do 18 let. Deležni so izobrazbe in pouka osnovnih življenjskih veščin. Učijo se tudi brati Sveto pismo in imeti osebni odnos z Bogom. Vidijo, da so tudi v Svetem pismu zgodbe o gluhih ljudeh, in kar je najpomembneje, Jezus teh ljudi ni preklel, temveč jih je ozdravil.

Obiero otrokom govori, da se bo Jezus kmalu vrnil in jim odprl ušesa. »Ne boste gluhi za vedno,« jim pravi. »Prišel bo čas, ko bomo vsi slišali.«

Od odprtja šole leta 2012 je v njej znanje pridobivalo skupno 97 otrok, od katerih je bilo 26 krščenih.

Obiero hvali Boga, da je gluhi in za priložnost, da vodi adventistično šolo za gluhe otroke Mwata.

»Zdaj vem, da je bil Božji načrt, da sem oglušel,« pravi. »Ker sem oglušel, me je Bog lahko uporabil, da pomagam otrokom v tej šoli in izpolnim njegovo poslanstvo tukaj. Hvaležen sem mu, da sem gluhi.«

Del darov leta 2023 je bil namenjen širitvi adventistične šole za gluhe otroke Mwata v Keniji za gradnjo novega dijaškega doma za fante in dekleta ter večnamensko dvorano s sodobno kuhinjo in jedilnico. Prej so otroci jedli zunaj, hrano pa so kuhali na odprtem ognju v začasni kuhinji, zgrajeni iz pločevine. Eden od misijonskih projektov tega četrletja je zgraditi še eno šolo, kjer se bodo otroci v Keniji lahko učili o Bogu.

16. maj

ŽIVETI ZA BOGA

Mary, Kenija

Mary iz Kenije se je rodila gluha. Njeni starši so umrli, ko je bila še zelo majhna, in vzgajal jo je dobronarčen stric.

Stric je želel, da se Mary izobrazí. Toda ko je deklica začela hoditi v javno šolo, ni razumela, kaj učitelji govorijo. Stric je dolgo iskal šolo za gluhe otroke. Našel jih je več, a vse so zahtevale šolnino. Bil je pridelovalec koruze in šolnine ni mogel plačati. Že tako je s težavo nahranil Mary in družino.

Ko je bila deklica stara sedem let, je stric odšel z njo na tabor. Tam je pastor videl Mary in stricu svetoval, naj jo pošlje v adventistično šolo za gluhe otroke.

Stricu je bila zamisel všeč, a se je zdela kot sanje. Živeli so daleč od adventistične šole za gluhe otroke Mwata in niso imeli denarja za avtobusno vozovnico in šolnino. Vendar je stric želel, da se deklica uči, zato je prodal dovolj koruze, da je lahko kupil avtobusni vozovnici za pot do šole.

V šoli je ravnatelj Mary toplo sprejel in njenemu stricu rekel, naj ne skrbi za šolnino in druge stroške. Mary je pokazal prostore, kjer bo med šolskim letom bivala z drugimi dekletí.

Mary se je poslovila od strica in začela novo življenje. Všeč ji je bilo, da ima prijatelje, ki so prav tako gluhi. Všeč ji je bilo, da ima vsak dan dovolj hrane. Še posebej ji je bilo všeč učenje o Bogu. Vsako jutro je učitelj pred začetkom pouka prebral odlomek iz Svetega pisma. Mary je bila najbolj všeč vrstica iz Janeza 3,16, ki pravi: »Bog je namreč tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.«

Ko se je naučila brati, si je želela, da bi ji dali priložnost prebrati svetopisemsko vrstico za tisti dan.

»Učiteljica, ali lahko danes jaz preberem vrstico?« je vprašala in učiteljica ji je dovolila. Minilo je leto. Dve leti. Tri leta. Spoznala je, da je Bog zvest. Razmišljala je o svojem preteklem življenju in razumela, da ji Bog daje izobrazbo in prihodnost. Odločila se je, da bo svoje srce izročila Jezusu in se dala krstiti.

»Živela bom za Boga,« je rekla ravnatelju šole.

Danes ima Mary 13 let. Šest let se je učila na šoli in živi za Boga. Danes zna prebrati veliko več kot le dnevno svetopisemsko vrstico. Pripravlja pridige in pridiga v šolski cerkvi ali v drugih cerkvah ob sobotah. Rada govori o Jezusu, ki se bo kmalu vrnil in dal sluh vsem, ki ga ljubijo.

»Čeprav sem gluha, slišim Jezusa,« pravi.

23. maj

DVORANA BLAGOSLOVOV

Elijah, Kenija

Nova večnamenska dvorana bo zagotovo velik blagoslov za internat adventistične šole za gluhe otroke v Keniji. A dvorana, ki je bila zgrajena s pomočjo vaših darov, se je izkazala za velik blagoslov že med gradnjo.

Vodja gradnje je dejal, da še nikoli ni videl podobnega projekta. V treh mesecih, ki so bili potrebni za izgradnjo stavbe, ni bilo nobenih nesreč ali poškodb. Nihče ni ukradel gradbenega materiala in nihče ni prišel na delo pijan. Bilo je, kot da bi Božja roka od začetka do konca varovala gradbišče.

Nova večnamenska dvorana se nahaja v adventistični šoli za gluhe otroke Mwata, ki je v mestu Kisii, približno 300 km zahodno od kenijske prestolnice Nairobi. Šola je v prvem četrtletju leta 2023 prejela del darov trinajste sobote. Sredstva so bila namenjena gradnji večnamenske dvorane z moderno kuhinjo in jedilnico. Prej so hrano kuhali na odprtem ognju v začasni kuhinji, zgrajeni iz pločevine, otroci pa so jedli zunaj. Sredstva so pomagala tudi pri odprtju novega dijaškega doma za dečke in deklice. Šola ima 73 učencev, od tega 43 deklic in 29 dečkov. Otroci so stari od 4 do 18 let.

Gradbena dela v kuhinji in jedilnici so se začela konec leta 2024 pod nadzorom nadzornika z imenom Elijah. Star je 36 let in je adventist sedmega dne.

Vsako jutro je Elijah molil s skupino štiridesetih gradbincev, ki so se tisti dan pojavili na gradbišču. Večina delavcev je bila iz lokalne skupnosti in niso bili adventisti.

»Dragi Bog,« je molil. »Pomagaj nam, ko se danes zjutraj odpravljamo na delo. Daj nam energijo in dobro zdravje. Varuj nas med delom.«

Bog je odgovoril na te molitve. Elijah pravi: »Včasih kak delavec pade z višjega nadstropja ali pa na koga pade kakšen del. Tu se ni zgodilo nič od tega.«

Elijah je tudi povedal, da so gradbišča pogosto prizorišče tatvin. Ljudje kradejo cement ali železne plošče ponoči ali celo podnevi, medtem ko poteka gradnja. »Tukaj pa se ni zgodilo nič od tega,« je dejal.

Druga pogosta težava so plačila. Gradbena podjetja včasih ne dobijo plačila pravočasno in zato ne morejo kupiti gradbenega materiala in plačati delavcev. Plačila šole pa so bila vedno pravočasna.

Gradbeni delavci so vidno uživali v svojem delu. Elijah je dejal, da je bilo plačilo dobro v primerjavi s podobnimi projekti v okolici, delavci pa so cenili proste sobote. Na drugih gradbiščih morajo delati sedem dni v tednu.

Vsak dan se je na šoli pojavilo toliko gradbenih delavcev, da je Elijah moral izbirati, koga bo zaposlil. Prvi dan dela se je nekaj gradbenih delavcev pojavilo vinjenih. Elijah jim je rekel: »Če ste pijani, tu ne morete delati.« Isti so se vrnilo naslednji dan, a bili so trezni.

Elijah je slišal, kako so se delavci med seboj spodbujali, naj ostanejo trezni. Če je eden od njih izrazil željo, da bi po delu pil, so mu drugi rekli: »Ne delaj tega. Če si pijan, ne moreš delati tukaj.«

V naslednjih tednih je Elijah opazil, da so delavci trezni dan za dnem, ker so hoteli delati. Eden za drugim so mu rekli: »Po svojih močeh se trudim ostati trezen, a je težko.«

Elijah upa, da se bo veliko delavcev odločilo popolnoma opustiti alkohol.

»Molimo, da se bodo pod vplivom našega dela odločili, da sploh ne bodo več popivali,« je dejal.

Elijah pravi, da je zadovoljen s projektom in velikim blagoslovom, ki ga je imel in ga bo imel za mnoge ljudi. »Zelo je vplival tako na šolo kot na skupnost,« je dejal.

Radodarnost vernikov je leta 2023 utrla pot dogodkom, opisanih v tej misijonski zgodbi. S svojo radodarnostjo širite Jezusovo ljubezen ne le na otroke v adventistični šoli za

gluhe otroke Mwata, temveč tudi na gradbene delavce, ki so pomagali zgraditi kuhinjo in jedilnico. Eden od misijskih projektov tega četrletja je še ena šola v Keniji. Dar tega četrletja bo pomagal financirati gradbeni projekt v adventističnem vrtcu Merisho blizu Nairobi, kjer bodo otroci dobili nove prostore.

30. maj

BOŽJI DAR Jeanne, Burundi

Jeanne je mislila, da bo umrla. 26-letna nosečnica je bila ves čas omotična. Izgubila je apetit. Ko je šla ven, je imela občutek, da veter piha skozi njo. Vse jo je bolelo. Mestna bolnišnica v Burundiju je opravila vrsto testov, vendar niso mogli diagnosticirati njenega stanja.

Jeanne je odšla v drugo bolnišnico na dodatne preiskave, vendar ji tudi tamkajšnji zdravniki niso mogli pomagati.

Za iskanje zdravila je porabila veliko denarja in izgubila vsako upanje. Smrt se je zdela edina rešitev, vendar je Jeanne želela roditi. Želela je spoznati svojega prvorojenca.

Nato ji je nekdo povedal za adventistično ambulanto v severozahodnem delu države in Jeanne je odšla tja.

Osebjem je opravilo prvi test in takoj diagnosticiralo njeno stanje. Jeanne ni poznala imena bolezni, a je hvaležno sprejela tekoče zdravilo, ki so ji ga ponudili. V skladu z navodili osebjem je zdravilo pila trikrat na teden. Bilo je zelo sladko.

Čez nekaj tednov je bolečina izginila in vse je bilo kot prej. Ko se je vrnila v ambulanto na kontrolni pregled, je dobila potrdilo, da je zdrava. Bila je navdušena! Kmalu zatem je rodila deklico in jo poimenovala Chanelle.

Čas je mineval in Jeanne je ponovno zbolela. Zdaj je bila razočarana nad adventistično ambulanto. Mislila je, da ji vendarle ni pomagala in da se je njena bolezen vrnila. Zato je obiskala še pet drugih klinik, pa ji nikjer niso mogli pomagati.

V obupu se je vrnila v adventistično ambulanto. Zdravnik ji je diagnosticiral novo bolezen, tuberkulozo. Prejela je zdravilo, osebjem klinike pa ji je dalo nasvete, kako zaščititi sebe in druge.

Jeanne je bila hvaležna za diagnozo in srečna, ko je kasneje prejela potrdilo, da je zdrava. Po tem ni imela več dvomov, kam naj pelje Chanelle, ko je deklica pri dveh letih zbolela.

Zdravnik je opravil teste in za diagnosticiranje dekličine bolezni uporabil ime, ki ga Jeanne ni poznala. Zdravnik ji je naročil, naj deklico vsakih 10 dni pripelje na injekcijo. Jeanne je ubogala in Chanelle je prejela 18 injekcij, preden so jo razglasili za zdravo.

Med zdravljenjem je osebjem ambulante obiskalo Jeanne in njeno hčerko na domu. Molili so z njo tako v ambulanti kot tudi v njenem domu.

Jeanne je bila ganjena zaradi njihove ljubezni do Boga in njene male družine. Odločila se je, da se bo krstila in pridružila adventistom sedmega dne. H Kristusu jo je pritegnila enaka metoda, ki jo je Kristus uporabil za pridobivanje ljudi, ko je hodil po zemlji. Ellen White pravi: »Samo Kristusova metoda bo prinesla resničen uspeh pri doseganju ljudi. Odrešenik se je družil z ljudmi kot ta, ki jim želi dobro. Izkazoval jim je sočutje, skrbel za njihove potrebe in pridobil njihovo zaupanje. Nato jih je povabil: »Hodite za menoj« (The Ministry of Healing, str. 73).

Več mesecev je osebjem ambulante uporabljalo Kristusovo metodo: obiskovalo je Jeanne in njeno hčerko, molilo z njima, skrbelo za njune potrebe in pridobilo njuno zaupanje. Nato se je Jeanne odločila slediti Jezusu.

Danes je Jeanne stara 40 let in je zvesta adventistka. Chanelle, ki je stara 10 let, z veseljem vsako soboto obiskuje sobotno šolo s svojo mamo. Zanju je adventistična ambulanta dragocen Božji dar.

»Glede na to, kako so me obravnavali in glede na ljubezen, ki so mi jo pokazali, lahko rečem, da so Božji uslužbenci,« pove Jeanne. »Tudi ko sem doma, me obiščejo in molijo zame.«

V tem četrletju lahko pomagate zdravstveni ambulanti Buganda, da kakor zdravilne roke vélikega Zdravnika Jezusa Kristusa razširi svoje delovanje. Ambulanta, ki se nahaja v zibelki adventizma v Burundiju, bo sredstva uporabila za obnovo sedanje stavbe, ki je bila zgrajena in odprta leta 1983. Sredstva bodo pomagala tudi pri širitvi klinike z novimi oddelki za moške in ženske, enopostelnimi sobami, novo ordinacijo, sprejemnico, laboratorijem in sanitarijami.

6. junij

ČUDEŽNA KLINIKA

Tanzanija

V današnji misijonski zgodbi si bomo ogledali izjemne dogodke, ki so pripeljali do odprtja adventistične klinike na otoku Zanzibar, ki je del Tanzanije in se nahaja tik ob vzhodni obali Afrike. Klinika je eden od posebnih misijonskih projektov v tem četrtletju. Njena zgodba se je začela sredi 80. let prejšnjega stoletja.

Visoki vladni uradnik iz Zanzibarja je bil v težavah. Seif Sharif Hamad se med obiskom v glavnem mestu Tanzanije, Dodomiju, ni počutil dobro. Kot glavni minister je bil vpliven voditelj na otoku in drugi po pomembnosti za predsednikom Zanzibarja. Toda prav ta dan se je počutil šibko in negotovo.

Nekdo mu je priporočil, naj obiše adventistično kliniko. Klinika ni bila najbližja zdravstvena ustanova. V bližini so bile druge bolnišnice, a se je minister odpravil na adventistično kliniko. Bil je zadovoljen z oskrbo, ki je je bil deležen, in osebje je vprašal: »Kdo ste?« Odgovorili so: »Smo adventisti sedmega dne.«

Vprašal je: »Ali ima vaša organizacija vodstvo?«

Odgovorili so: »Da, imamo vodstvo.«

Nato je vprašal: »Ali lahko kaj podobnega odprete na otoku Zanzibar?«

Odgovorili so: »Da, lahko.«

Osebje klinike je prošnjo posredovalo Misiji Adventistične cerkve v Tanzaniji, katere vodstvo je bilo navdušeno. Zanzibar se je izkazal za posebej zahtevno ozemlje, odkar so tja konec 30. let 20. stoletja prispeli prvi cerkveni delavci. Ti delavci so bili literarni evangelisti in so neuspešno poskušali prodajati knjige na otoku, kjer večina ljudi ni bila kristjanov.

V zadnjem času je cerkev dosegla večji uspeh z zdravniki, ki so izvajali zdravstvene programe o nevarnostih alkohola, tobaka in svinjine. Zdravstvene pobude so bile v skladu z zanzibarskimi prepričanji in so naletele na dober odziv.

Zdaj je zanzibarski minister povabil adventiste, naj odprejo kliniko, ki bi lahko znatno razširila zdravstveno delo cerkve. Zdelo se je preveč lepo, da bi bilo res.

Tanzanijska unija je oblikovala tričlanski odbor, da bi proučil zamisel o odprtju klinike.

Kmalu so trije člani odbora prispeli na Zanzibar in se leta 1986 sestali z glavnim ministrom v njegovi pisarni. Spomnil se je adventistične klinike, kjer so ga zdravili, in povabil obiskovalce, naj si nemudoma začnejo prizadevati za odprtje klinike. Prav tako je zdravstvenim organom otoka naročil, naj odobrijo predlog za projekt.

Minevali so meseci, zgodilo pa se ni nič. Odobritev ni bila zagotovljena. Nazadnje je vodja cerkve odšel h glavnemu ministru in ga vprašal, kaj se dogaja. Glavni minister je bil razburjen zaradi zamude. Posredoval je, da bi zagotovil hitro odobritev predloga projekta.

Potem je cerkev morala najti prostor za kliniko. Voditelji cerkve so za pomoč prosili literarnega evangelista, ki je na otoku živel zadnjih pet let. Moški je našel nekdanji hotel, ki je bil sestavljen iz dveh stavb na nasprotnih straneh ulice. Naprodaj je bil že dve leti. Cerkev je kupila stavbi.

S celine je prišel zdravnik Josiah Tayali, da bi ustanovil kliniko. Pod njegovim nadzorom so stavbi obnovili in s celine pripeljali medicinsko, kirurško in laboratorijsko opremo.

Dr. Josiah je dobil dovoljenje za odprtje lekarne, ki je prodajala zdravila na kliniki. Po zakonu so morale biti vse zdravstvene storitve na Zanzibarju brezplačne, zato je iskal način, kako plačati osebje klinike. Denar od prodaje zdravil je zadostoval, da je pokrival plače delavcev in omogočil nakup dodatnih zdravil.

Adventistična ambulanta na Zanzibarju je odprla svoja vrata 31. januarja 1988.

Glavni minister Zanzibarja je bil zadovoljen. Ko so zboleli njegovi družinski člani, jih je poslal na zdravljenje na kliniko. Med drugimi znanimi pacienti klinike so bili tudi žena predsednika Zanzibarja in drugi visoki uradniki. Večina pacientov pa so ljudje, ki živijo v bližini.

Dr. Josiah, ki je zdaj upokojen, je kliniko imenoval Božji čudež.

»To je bil Božji klic, da delamo na Zanzibarju,« je dejal. »To ni bilo od nas.«

Zanzibarska adventistična klinika že skoraj 40 let nudi pomembne storitve. V tem času so bile odprte zasebne klinike, adventistična klinika pa se jim je pridružila in začela prejemati plačila za svoje storitve. Zdaj sta njena objekta stara in ju je treba zamenjati. Del daru trinajste sobote bo omogočil rušenje objektov klinike in njihovo zamenjavo z modernimi objekti.

13. junij

RJAVA VRATA
Josiah Tayali, Tanzanija

Ta misijonska zgodba pripoveduje, kako so se Krščanski adventistični cerkvi pridružili prvi ljudje na otoku Zanzibar, ki je del Tanzanije in leži tik ob vzhodni obali Afrike. Ta zgodba je iz leta 1987.

Bilo je sobotno jutro, običajen dan na afriškem otoku Zanzibar.

Josiah, prvi zdravnik edine adventistične klinike na otoku, se je pripravljaj za odhod v cerkev, ko je zaslišal trkanje. Bil je presenečen. Odkar se je pred več meseci preselil na kliniko, še nihče ni potrkal na vrata.

Med bivanjem na otoku je spoznal, da je bilo za ljudi zelo nenavadno, da bi potrkali. Če so otočani hoteli pritegniti pozornost koga v hiši, so zaklicali: »Halo! Halo!«

Ljudje so trkali na vrata le na tanzanijski celini, kjer se je rodil. Josiah je stopil k vratom in jih odprl. Vrata so bila velika in rjava, edina takšna v soseski. Zunaj je videl sedem neznancev – tri moške, žensko, najstnika in dva otroka.

»Kaj želite?« je vprašal.

Moški je odgovoril: »Doktor, vemo, da je to ambulanta, in prišli smo se pogovoriti z vami.«

»O čem bi se radi pogovorili?« je vprašal Josiah.

»Samo prisluhnite nam,« je odvrnil moški. »Radi bi se pogovorili z vami.«

Zdravnik je povabil ljudi, naj vstopijo. Moški se je predstavil kot Moses, drugi obiskovalci pa so bili Mosesova žena, otroci in prijatelj po imenu Ezekiel.

Potem je povedal nenavadno zgodbo. Rekel je, da je imel sanje, v katerih mu je bilo rečeno, naj gre v določeno sosesko. »Tam boš videl velika, rjava vrata,« je rekel glas. »Potrkaj na vrata. Ljudje, ki jih bodo odprli, so kristjani s celine, ki so novico o Jezusu prinesli na ta otok. Povedali ti bodo, kaj moraš narediti.«

Moses je bil presenečen nad sanjami, a ko se je zbudil, se je odločil, da se ne bo menil zanje. Potem je še enkrat sanjal isto. Spet se je odločil, da jim ne bo namenjal pozornosti. Ko je imel sanje še tretjo noč, je zjutraj sklical družino in jih pripeljal na kliniko. Bilo je zgodaj v soboto zjutraj.

»V tej soseski so samo ena velika rjava vrata,« je rekel Josiahu. »Prepoznal sem jih iz sanj. Toda ko smo danes zjutraj prispeli, so bila vrata zaprta. V sanjah mi je bilo rečeno, naj potrkam, zato sem potrkal.«

Josiah se je nasmehnil in Moses je nadaljeval: »Morda si ti tisti, ki ga iščem iz svojih sanj. Si kristjan?« Josiah je prikimal. »Danes je dan bogoslužja in pravkar se odpravljam v svojo cerkev. Bi šli z mano?« Moses je privolil.

Skupina se je vkrcala na avtobus, ki jih je peljal do hišne cerkve. Po obisku so tam pojedli kosilo in se z avtobusom vrnili na kliniko.

Po tem dnevu so Moses in njegova družina začeli vsako soboto hoditi v hišno cerkev. Josiah jih je obiskoval na njihovem domu in z njimi proučeval Sveto pismo. Izkazalo se je, da je Moses kristjan, ki se je sedem let prej preselil na Zanzibar s celine. Pred kratkim je na otoku spoznal literarnega evangelista in skupaj s prijateljem Ezekielom je z njim razpravljaj o Svetem pismu. Takrat je sanjal o velikih rjavih vratih.

Nastopil je dan, ko je Josiah navezal stik s pastorjem na celini in mu povedal, da pozna dva človeka – Mosesa in Ezekiel – ki sta pripravljena na krst. Pastor je bil presenečen, saj na Zanzibaru že več let ni bil nihče krščen.

Kmalu zatem je pastor Mosesa in Ezekiel krstil v vodah Indijskega oceana. Josiah se je veselil, ko je videl, da sta oba moška izročila svoje življenje Jezusu. Sam ni naredil ničesar, razen da je odprl velika rjava vrata. Bog je poskrbel za vse ostalo.

Velika rjava vrata zanzibarske adventistične ambulante so bila v letih, ki so minila od takrat, ko se je to zgodilo, zamenjana z drugimi vrati. Danes pa je treba v dveh stavbah, ki sestavljata kliniko, zamenjati več kot le vrata. Zbrana sredstva daru trinajste sobote bodo omogočila rušenje dveh stavb ambulante, ki ju bodo nadomestile nove sodobne stavbe.

20. junij

GOSPODAR SOBOTE

Ezekiel, Tanzanija

Današnja misijonska zgodba pripoveduje o tem, kako so se Krščanski adventistični cerkvi pridružili prvi ljudje na otoku Zanzibar, ki je del Tanzanije in leži tik ob vzhodni obali Afrike. Ta zgodba se je začela leta 1986.

Ezekiel je bil zmeden. Ni vedel, kaj naj si misli o knjigi z naslovom *Ali je pravi dan počitka petek, sobota ali nedelja?*

Nekoč mu je nekdo podaril knjigo, ki jo je napisal W. Duncan Eva, nekdanji podpredsednik Generalne konference. Prebral jo je doma na otoku Zanzibar.

Za razliko od večine ljudi na otoku je bil kristjan. Na Zanzibar se je preselil leto prej, leta 1985, da bi pobegnil pred družinskimi težavami na tanzanijski celini.

Ezekiel je bil zmeden zaradi knjige. Bil je prepričan, da pravi dan počitka ni petek, dan, ki ga spoštujejo mnogi ljudje na otoku. Vse življenje je posvečeval nedeljo, a je v knjigi prebral, da je Božji sveti dan pravzaprav sobota.

Pogovoril se je s prijateljem, kristjanom po imenu Moses, ki se je prav tako preselil na Zanzibar s celine. Strinjala sta se, da mora biti sporočilo knjige zagotovo napačno, a je bila njena utemeljitev za soboto prepričljiva in Ezekiel je ni mogel izbrisati iz misli.

Odšel je k moškemu, ki mu je dal knjigo. »Reci osebi, ki ti je dala to knjigo, naj pride k meni,« je dejal. »Želim ga vprašati o resnici.«

Kmalu je Ezekiel in Mosesa obiskal literarni evangelist krščanske adventistične cerkve, ki mu je bilo ime Yohana.

Poskušal je odgovoriti na njuna vprašanja o soboti. Ko so se prepirali, jima je ponudil lekcije za proučevanje Svetega pisma z naslovom *Glas preroštva*.

Dodal je: »Če odgovorita na vsa vprašanja v lekcijah, vama bom dal darilo.«

Ezekiel in Moses sta bila radovedna. Vzela sta prvih pet lekcij in jih opravila. Yohana je popravil lekcije in jima dal novih pet.

Ko sta moška končala vseh dvajset lekcij, jima je Yohana čestital za uspešno zaključen tečaj in jima podelil potrdilo. Dal jima je tudi obljubljeni darilo: tri pare sivih hlač in tri rdečmodre majice z dolgimi rokavi za vsakega od njiju.

Ezekiel in Moses sta bila zadovoljna. Gospodarstvo na otoku je bilo šibko in mnogi so imeli samo en komplet oblačil. Ezekiel je en komplet obdržal zase, druga dva pa podaril sorodnikom.

Presenečeni sorodniki so ga vprašali, kje je dobil oblačila, on pa jim je odgovoril: »Pridite, pokazal vam bom.« Sorodniki in prijatelji so se prijavili na svetopisemske lekcije.

Po končanih dvajsetih lekcijah je Ezekiel začel posvečevati soboto. Nato je Yohana njega in Mosesa spodbudil, naj se vpišeta na drugi tečaj. Ko sta končala teh dvajset lekcij, sta prejela še eno potrdilo ter vsak po tri dodatne hlače in srajce.

Potem jima je Yohana ponudil proučevanje o zdravstvenih temah. Po teh dvajsetih lekcijah sta Ezekiel in Moses prejela še eno potrdilo ter več hlač in srajc. Vse tri tečaje sta opravila v enem letu.

Med proučevanjem je Moses trikrat sanjal o velikih rjavih vratih. Po tretjih sanjah sta z Ezekielom potrkala na velika rjava vrata nove adventistične klinike na otoku. Zdravnik ju je popeljal v adventistično hišno cerkev in okreplil njuno vero z dodatnim proučevanjem Svetega pisma.

Po končanem tretjem tečaju pri Yohanu je Ezekiel prosil za krst.

Tako sta se Ezekiel in Moses krstila v Indijskem oceanu. Yohana in zdravnik klinike sta se pridružila moškima v oceanu, ko sta se potopila pod vodo. Bila sta prva adventista, ki sta bila krščena na Zanzibarju po mnogih letih.

Leta 1989 je na otok prišel prvi adventistični pastor, čez šest let, leta 1995, pa je bila odprta prva adventistična cerkev.

Danes se verniki cerkve zbirajo v šestih cerkvah in petih podružnicah sobotne šole. Ezekiel obiskuje cerkev vsak sobotni dan.

Moses se je vrnil na celino Tanzanije, a je ohranil stike z Ezekielom.

Ezekiel pravi, da je hvaležen za literarnega evangelista in zdravnika. Po njiju je spoznal soboto in Gospodarja sobote. »Hvala Bogu, da se lahko zanesemo nanj,« pravi.

Zanzibarska adventistična klinika že skoraj 40 let nudi nujne storitve na Zanzibarju. A zdaj sta obe stavbi dotrajani in ju je treba zamenjati. Del daru trinajste sobote bo omogočil rušenje stavb klinike in gradnjo modernih stavb.

27. junij

DOKTOR IBRAHIM
Ibrahim Alex Juma, Tanzanija

Tokratna misijonska zgodba govori o prvem pastoru adventistične cerkve, ki je živel na otoku Zanzibar, ki je del Tanzanije in leži tik ob vzhodni obali Afrike. Pastor Ibrahim Alex Juma je prišel s tanzanijske celine leta 1989.

Ibrahim ni študiral za zdravnika. Študiral je teologijo, da bi postal pastor, a je poznal veliko zdravstvenih načel, saj je poučeval programe za opustitev kajenja, pomagal ljudem prenehati piti alkohol in se prehranjeval rastlinsko.

Tako je na otok Zanzibar prišel kot zdravstveni delavec in ne kot pastor. Ibrahim je razumel, zakaj. Mnogi otočani niso bili kristjani in kot pastor ne bi bil dobrodošel. Tudi sam je bil vzgojen v isti nekrščanski svetovni religiji, ki so jo prakticirali mnogi otočani.

Ibrahim je prispel s svojo ženo in petimi otroki leta 1989, leto po odprtju prve adventistične klinike na otoku.

Sodeloval je z direktorjem klinike, dr. Josiahem, in otočani so mu naredili vzdevek »doktor«. Kot zdravstveni delavec je Ibrahim potoval po Zanzibaru in poučeval zdravstvena načela. Kmalu je zaslovel zaradi dobrih del.

V hotelu je opazil, da receptor neprestano kaditi, zato mu je rekel: »Lahko ti pomagam, da prenehaš kaditi.« Molil je z njim in mu dal nekaj nasvetov za opustitev kajenja. Ko je receptor uspešno prenehal kaditi, je vsem povedal o Ibrahimu.

Na začetku je lokalna cerkvena skupnost štela sedem vernikov. Med njimi sta bila Ezekiel in Moses, dva moška s tanzanijske celine, ki sta se krstila pred nekaj leti, in pet drugih, ki sta jih Ezekiel in Moses spodbudila h krstu.

Teh sedem adventistov je svojo vero delilo z drugimi kristjani. Mesec po Ibrahimovem prihodu se je krstilo devet ljudi. Eden od teh danes dela na adventistični kliniki.

Drug zaposleni je laboratorijski tehnik, čigar oče se je pridružil cerkvi zaradi Ibrahimovega dela. Oče je bil pastor, ki je nekoč povabil Ibrahima, naj pridiga v njegovi cerkvi. Ibrahim je govoril o sedmem dnevu, soboti, pastor in njegova družina pa so se krstili.

Pogosto ni bilo lahko. Ibrahimove otroke, stare od 10 do 15 let, so v šoli pretepal in drugače ustrahovali. Ibrahim je molil, da otroci ne bi obupali, in Bog ga je uslišal.

Vseh pet otrok in še šesti, ki se je rodil pozneje, so zvesti adventisti. Eden od sinov je pastor, ena od hčerk pa pastorjeva žena.

Včasih je nevarnost prežala za vogalom. Vpliven vladni uradnik je nekoč opozoril Ibrahima in zdravnika klinike, naj ne gresta na neki sestanek.

»Nekdo namerava storiti nekaj slabega,« je rekel. »Ne hodita tja.«

Drugič je novi prijatelj, ki ni bil kristjan, opozoril Ibrahima, naj ne gre na neki drug sestanek.

»Danes ne hodi tja,« je rekel. »Hočejo ti škodovati.«

Nekateri otočani niso bili tako prijazni. Upokojeni vojak je dejal Ibrahimu: »Prišel si, da bi na naš otok prinesel krščanstvo. Vrni se na celino. Tukaj te nočemo.«

Drugi otočan mu je zagrozil: »Če ostaneš, te bomo ubili. Tisti, ki te bo ubil, bo šel naravnost v nebesa, ker bo naredil nekaj dobrega, saj bo ubil tistega, ki kvari naš otok.«

Ibrahim je preživel vse zarote in cerkev je uspevala. Verniki so nekaj časa vsako soboto molili na najetem nogometnem igrišču. Ko je potreba po cerkveni stavbi naraščala, sta Ibrahim in zdravnik klinike obiskala voditelje Zanzibarja.

Ibrahim je rekel: »V naši kliniki imamo zdravnike in medicinske sestre, ki so adventisti sedmega dne, vendar ti ljudje nimajo prostora za molitev. Ali nam lahko, prosim, dodelite zemljišče, da bomo lahko zgradili prostor za bogoslužje?«

Voditelj je takoj odredil, da se adventistom dodeli zemljišče za gradnjo cerkve.

Ibrahim je vedel, da je bilo zemljišče enostavno pridobiti, ker je bila klinika dobro znana in je uspešno zdravila mnoge ljudi. Zahvalil se je Bogu za blagoslov klinike.

Prva adventistična cerkev se je odprla leta 1995 na slovesnosti, ki se je udeležil predsednik Generalne konference Robert S. Folkenberg.

Naslednje leto se je Ibrahimovo delo na Zanzibarju končalo in odšel je službovat na tanzanijsko celino.

Ko je prišel na otok, je bila tam le sedemčlanska adventistična skupnost, ko je odšel, jih je bilo že 160. Danes na otoku živi več kot 1000 vernikov.

Ibrahim je star 71 let, še vedno pridiga in sodeluje v zaporniškem delu.

Včasih se vrne na Zanzibar, med drugim je pred tremi leti sodeloval na taboru. Hvaležen je Bogu, da ga je poslal na otok. Hvaležen je tudi za adventistično kliniko, ki še danes pomaga mnogim ljudem.

Zanzibarška adventistična klinika že skoraj 40 let nudi pomembne storitve. Njena dva objekta sta dotrajana in ju je treba zamenjati. Del daru trinajste sobote bo omogočil rušenje stavb klinike in gradnjo modernejših objektov. Darovi bodo namenjeni tudi štirim drugim projektom v Vzhodnosrednjeafriški diviziji: zdravstveni ambulanti v Burundiju, šoli za medicinske sestre na Adventistični univerzi Lukanga v Demokratični republiki Kongo, šoli v Keniji in velikemu medijskemu središču v Demokratični republiki Kongo.